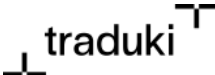

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Această carte a apărut cu sprijinul oferit de TRADUKI, o rețea literară din care fac parte Ministerul Federal pentru Europa, Integritate și Afaceri Externe al Republicii Austria, Ministerul Afacerilor Externe din Republica Federală Germania, Fundația Culturală Elvețiană Pro Helvetia, Grupul de Interes „Traducătoare Traducători“ (Literaturhaus Wien), din însărcinarea Ministerului Federal pentru Artă, Cultură, Serviciu Public și Sport al Republicii Austria, Goethe-Institut, Agenția Slovenă de Carte, Ministerul Culturii din Republica Croația, Resortul pentru Cultură al guvernului Principatului Liechtenstein, Fundația Culturală Liechtenstein, Ministerul Culturii din Republica Albania, Ministerul Culturii și Informației din Republica Serbia, Ministerul Culturii din România, Ministerul Culturii din Muntenegru, Ministerul Culturii din Republica Macedonia de Nord, Ministerul Culturii din Republica Bulgaria, Târgul de Carte de la Leipzig, precum și Fundația S. Fischer.

The logo for traduki features the word "traduki" in a lowercase, sans-serif font. To the left of the text is a stylized graphic element consisting of a horizontal line with a vertical line extending downwards from its left end, resembling a partial underscore. To the right of the text is a stylized graphic element consisting of a horizontal line with a vertical line extending upwards from its right end, resembling a partial overline.

DANIELA KRIEN

IUBIREA
ÎN CAZ DE
URGENTĂ

Traducere din limba germană și note de
DANIELA ȘTEFĂNESCU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Alexandru Al. Șahighian
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Vasile
DTP: Corina Roncea, Veronica Dinu

Tipărit la Master Print Super Offset

DANIELA KRIEN

DIE LIEBE IM ERNSTFALL

Copyright © 2019 by Diogenes Verlag AG Zürich

All rights reserved.

© of the translation: S. Fischer Foundation by order of TRADUKI

© HUMANITAS FICTION, 2021, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KRIEN, DANIELA

Iubirea în caz de urgență / Daniela Krien; trad. din germană

și note de Daniela Ștefănescu. – București: Humanitas Fiction, 2021

ISBN 978-606-779-769-5

I. Ștefănescu, Daniela (trad.)

821.112.2

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723 684 194

Paula

Ziua în care Paula constată că este fericită este o duminică din martie.

Plouă. A început deja în timpul nopții și nu s-a mai oprit de atunci. Când se trezește Paula, pe la opt și jumătate, picăturile lovesc în geamul înclinat al dormitorului ei. Se întoarce pe o parte și își trage pătura până la bărbie. Nu s-a trezit nici măcar o dată pe parcursul nopții. Nu-și amintește nici să fi visat.

Gura ei este uscată și o ușoară presiune în cap îi amintește de seara precedentă. Wenzel gătise și deschisese la masă o sticlă cu vin roșu francezesc. Mai târziu șezuseră pe canapea unul lângă altul și ascultaseră muzică – Mahler, *Cântecul pământului*, ultima sonată pentru pian a lui Beethoven, cântece de Schubert, Brahms și Mendelssohn. Pe YouTube căutaseră diverși interpreți pe care îi comparaseră între ei, bucurându-se ca niște copii atunci când părerile lor coincideau.

Paula ar fi putut să rămână la el, să petreacă noaptea cu el, dar spusese că-și uitase medicamentul acasă. Hidrocortizonul se afla în geanta ei. Ce lipsea erau periuța de dinți și lojiunea de curățat fața. Wenzel le-ar fi considerat lipsite de importanță și ar fi convins-o să rămână.

Spre ora două noaptea se urcase într-un taxi. Wenzel stătuse în fața casei până ce mașina virase după colț.

Întinde mâna spre sticla cu apă de lângă pat și bea, apoi deschide telefonul și citește mesajul de la el. *Bună dimineța, iubito. Primul meu gând îți este ca întotdeauna adresat ție.* În fiecare dimineță și în fiecare seară un cuvânt de salut. De zece luni, fără excepție.

Și Leni îl place pe Wenzel, iar Wenzel o place pe Leni.

La prima lor întâlnire, Wenzel o impresionase cu un desen al chipului ei, făcut în câteva secunde. Asemănarea era izbitoare și Leni a vrut mai multe, pentru a se putea lăuda cu ele la școală.

Paula se uită la ceas. Încă nouă ore până se întoarce Leni. Își va arunca lucrurile cât colo, va mormăi un *Bună* și se va retrage în camera ei sau va da un raport fără punct și virgulă al sfârșitului ei de săptămână, care va include poze ale fraților ei vitregi și cuvinte entuziaste despre arta culinară a Filippei.

În timp ce Paula răspunde la mesajul de dimineță al lui Wenzel, i se face dor de el.

Dimineța, dorința de a fi cu el este cea mai mare. Când își pune în bucătărie de cafea, Paula îi scrie un text fără echivoc.

De când există Wenzel, îi lipsește mai puțin Leni în weekenduri. Și, oricum, ce-ar putea să facă? Leni nu mai este copil mic. Dimineța, în fața oglinzii, exersează cum să zâmbească în diferite feluri, își taie găuri în pantaloni, poartă bluze care, chipurile, îi alunecă în-tâmplător de pe umăr, folosește lipgloss și trimite

mesaje enigmatice către grupul de chat al clasei a 7-a B, majoritatea formate din emoji și prescurtări. Vorbește uneori fără oprire, ca puțin după aceea să cadă într-o tăcere agresivă. Se descurcă singură cu coșmarurile nocturne, iar goală nu și-a mai văzut Paula de mult fiica. Nici măcar atunci când Leni a întrebat-o într-o dimineată dacă poți să ai deja la treisprezece ani sânii lăsați. S-a uitat la sânii ei și a constatat că *asta* ar fi forma lor. După care a schițat cu mâna dreaptă în aer o formă ridicol de exagerată, în timp ce-și ținea brațul drept apăsător peste bust. Și, încă înainte ca Paula să poată replica, Leni a învinuit-o că a moștenit de la ea numai ce-i mai rău, pistruii și pielea prea albă, părul roșu, genunchii noduroși, miopia și greutatea de a înțelege la materiile fizică și chimie.

Moștenirea era o întâmplare și nu o decizie, a remarcat Paula, vrând să-și mângâie fata pe păr. Însă Leni s-a dat la o parte, a fugit afară și a trântit ușa. La puțin timp după aceea, s-a întors și i s-a aruncat Paulei în brațe, ca să-și încarce bateriile pentru următorul nivel al distanței.

Continuă să plouă. Paula stoarce portocale și fierbe lapte pentru cafea. Pe masă se află un buchet de lălele.

Anul trecut încă, lungimea zilei pe care o avea în față i-ar fi declanșat panica. Ar fi început să facă în casă curat ori să spele, s-ar fi dus la jogging sau la film, ar fi sunat-o pe Judith, ca să se ducă împreună la calul ei. Îi era totuna *ce* făcea, decisiv era faptul *că* făcea ceva. Căci altminteri ar fi venit demonii s-o mână în legea lor.

*

După despărțirea de Ludger se întrebese adesea când începuse sfârșitul. Când scăpaseră lucrurile de sub control?

Moartea Johannei fusese o ruptură decisivă. Însă cu timpul și-a dat seamă că relația lor a început să eșueze în alte momente, mai timpurii, mai demult, tot mai demult, până ce nu mai existase un *și mai demult*.

Totul începuse cu o sărbătorire.

Paula și Judith ajunseseră acolo întâmplător, când se deschisese magazinul de produse bio la periferia sudică a orașului. Fuseseră la lac, stătuseră goale la soare, se unseseră cu cremă una pe alta, mâncaseră înghețată și atrăseseră priviri asupra lor. Mulțumite de sine și de efectul produs, o luaseră apoi cu bicicleta pe lângă rezervație, prin păduricea de la marginea lacului, înapoi spre oraș, peste care încă mai plana o caniculă lipicioasă.

Văzuseră încă de departe baloanele înălțate, ghivecele pline de flori și oamenii adunați în număr mare în fața magazinului. Având chef să bea ceva rece, se opriseră și ele.

*

Când au intrat în magazin, Ludger stătea nu departe de ușă. Paula l-a văzut imediat. Mai târziu a spus și el că o zărise cu coada ochiului și că apoi o urmărise cu privirea. Paula purta o rochie verde ca mușchiul de pădure, fără bretele, și o pălărie de soare, de sub care îi ieșeau rebele bucele roșii.

Afară ardea soarele, mirosul de gaze de eșapament și de flori de tei plutea pe străzi și fiecare pală de vânt adia amestecul înecăcios-dulceag în magazin. Ludger

purta o cămașă de in. Avea părul blond, ochii albaștri. Nu era un cuceritor.

Puțin după aceea au plecat de la eveniment. Mergeau ținând bicicletele una lângă alta și stăteau de vorbă.

Ludger se tot uita spre ea, dar nu ținea piept privirii ei. Când vorbea mai mult, Ludger se oprea din mers.

Ca și Paula, căuta drumurile aflate la umbră.

La malul râului i-a atins din întâmplare brațul.

Pe o bancă din parc, Paula l-a sărutat în lumina înserării.

*

În primele săptămâni s-au văzut zilnic.

Întâlnirile lor au început lângă un stejar din parcul Clara. Paula, care ajungea întotdeauna prea devreme, l-a văzut cotind spre alee pe bicicleta lui de curse și i-a făcut semn cu mâna încă de departe. Fiecare revedere începea cu un scurt moment de jenă, care dispărea însă după primul sărut.

Porneau de la copac și făceau plimbări prin parcuri și prin cartierele învecinate ale orașului. Paulei îi plăcea felul în care își lăsa el capul într-o parte și se lumina la față când o privea. Îi plăceau vocea lui joasă și stilul calm în care povestea. Nevoia lui de mișcare era molipsitoare, cunoștințele lui despre construcțiile ecologice, viața autarhică, faună și floră o impresionau.

Ludger venea des s-o viziteze la librărie.

Câteodată vedea apărând mai întâi capul lui, când urca pe scara rulantă la secția beletristică. Uneori o surprindea în timp ce ea era ocupată să sorteze cărțile

sau să dea comenzile de carte. Atunci îi atingea decent mâna sau brațul, iar ea se întorcea spre el și simțea o bucurie ascunsă, căci colegile ei observau cu siguranță cât de bine arăta Ludger.

Noaptea în care rămâneau împreună le petreceau la el. Doar o dată a înnoptat el în locuința ei, pe care o împărțea atunci cu Judith. Șezuseră împreună la pizza și vin roșu. Orice subiect de discuție se aborda, Ludger o dădea spre domeniul lui de specialitate – amprenta ecologică pe care o lăsa un om în urma lui și cum trebuia ea minimizată pe cât posibil. Tot mereu o întrerupea pe Judith, pentru a aprofunda o temă, a corecta o afirmație inexactă.

Paula văzuse cum dădea Judith din vârful piciorului și cum i se crispase gura și știuse deja ce gândește.

A doua zi, Judith a venit la ea în cameră. Ținând un teanc de cărți de medicină în mâini, i-a explicat Paulei că, rămânând atât de puțin timp până la examenele finale, avea nevoie de liniște în casă și ar fi mai bine dacă Ludger n-ar mai veni deocamdată.

*

Noaptea stăteau cât mai aproape unul de celălalt.

Mereu li se atingeau mâinile sau picioarele. Paula îl mângâia pe spate, numărând în acest timp bățile de clopot din turnul bisericii de vizavi și, dacă mai era suficient de mult până dimineață, își punea mâna între picioarele lui.

Paula nu-și făcea griji despre felul în care se culcau împreună și nici că Ludger zicea *asta* la orice făceau. Îți place *asta*? Vrei *asta*? Nu se miră nici că el se dădu

înapoi când Paula cercetă pentru prima dată cu limba locurile indicibile ale trupului său. Până la urmă, Ludger cedă. Ședea liniștit de tot, cu brațele încrucișate pe față.

După aceea, s-au deschis reciproc.

Ludger îi povesti despre moartea părinților lui. Când îi relatează cum fuseseră striviți la coada unui blocaj în trafic de un camion, glasul său deveni grav. Se aflau în drum spre el. Cu câteva zile înainte, își luase diploma de arhitect.

Paulă îi sărută umerii și gâtul, iar el își lăsa capul pe pieptul ei.

*

La câteva luni după ce se cunoscuseră, Ludger a rugat-o să treacă pe la biroul lui. Era surescitat, nevrând să divulge însă motivul. Când a apărut Paula la *Brinkmann & Krohn*, frații Brinkmann s-au întors în același timp pe scaunele lor, rânjind. Ludger și-a lăsat capul în jos, a luat mâna Paulei și a tras-o după el în sala de conferințe.

Pe masă se afla planul unei locuințe. Era o locuință tip loft, cu tavanul la patru metri înălțime și o suprafață locuibilă de trei sute de metri pătrați. Fără a trage aer în piept, i-a explicat locurile în care niște podeste ar trebui să structureze spațiul, unde va fi scara spre exterior care va duce la o galerie liberă și motivul pentru care funcționa locuitul și fără camere separate, ba chiar fără pereți despărțitori. Înflăcărat de propriul lui entuziasm, a declarat în final, așa, ca-n treacăt:

— Aici vom locui.

Paula n-a spus nimic. I-au trebuit câteva clipe ca să priceapă.

Și-a amintit cât de des menționase Ludger că-l deprimă biserica de vizavi de apartamentul lui. Nu voia să i se amintească zilnic ce construcții de venerație îi înălțaseră Dumnezeuului lor creștinii.

— Ce zici? a întrebat-o. Te bucuri?

A doua zi s-au dus pe bicicletă să o vizioneze. S-au întâlnit la stejarul din parc. Echipați cu căciuli, fulare și mănuși, au pedalat până în unul dintre acele cartiere în care Paula ajungea rareori, dar căruia Ludger îi prevedea o dezvoltare rapidă. Loftul se afla într-o stradă cu pavaj de piatră brută și mărginită de copaci, dădea spre un canal și era mare cât hala unei gări. În apropiere nu numai că nu existau biserici, dar nici în rest nu prea exista mare lucru. Zidurile din fața ei erau netencuite, înăuntru era rece, și primul impuls al Paulei a fost să plece de-acolo cât se poate de repede.

Ludger desfășură planul pe jos. Pășea prin hală încoace și-ncolo analizând-o, verifica zidăria și ferestrele și începu să descrie. Paula vedea deja colțul cu bucătăria pe platforma din lemn, simțea deja scândurile dușumelei sub picioare, urca scara spre zona de dormit și privea, rezemată de balustrada galeriei, întreaga locuință.

*

Despărțirea de Judith i-a fost grea.

Cinci ani buni locuiseră împreună. Nimeni nu îi era atât de apropiat ca ea. Ca bebeluși fuseseră împinse

alături de mamele lor în cărucioare aproape identice, avuseseră aceeași creșă, merseseră la aceeași grădiniță, la aceeași școală. Li se oficiase deodată ritualul confirmăției, le venise ciclul în aceeași lună, același an, și amândouă plecaseră din Naumburg la optsprezece ani. Judith se dusesese să studieze medicina la Leipzig, iar Paula urmase o specializare în comerțul de carte la Regensburg.

Judith a asistat pasivă la mutare. A ascultat tăcută cântecul de slavă înălțat de toți locuinței și, încă înainte ca ultima cutie să fi fost cărată în camionul pentru mutări, s-a despărțit de Paula.

*

În primele luni ale conviețuirii lor nu a existat pentru Ludger decât o temă – un proiect de asanare în centrul orașului. Era vorba despre o casă din secolul al XVII-lea. În ciuda asanării, era năpădită tot mereu de igrasie și mucegai. Arhitectului însărcinat inițial cu acest proiect i se retrăsese lucrarea. Noua calculație a costurilor depășea cu mult limita maximă estimată la început, și Ludger s-a folosit de această șansă. A scris o ofertă pe care n-a putut nimeni s-o contracareze cu o altă ofertă mai favorabilă. Era atât de avantajoasă, încât a trezit neîncredere, și soluția suna prea bine pentru a fi adevărată.

Inventatorul metodei, restauratorul Henning Großschmidt, experimentase în multe castele și muzee cu succes *temperarea*¹ după principiul distribuției căldurii.

1. Controlul eficient al temperaturii.

Ludger fusese studentul lui. Frecventase în diferite rânduri seminarele lui Großeschmidt.

În locul caloriferelor se instalau conducte de încălzire în pereții exteriori sub tencuială, iar căldura uniformă, care acționa pe toate planurile, rezolva problema igrasiei și a mucegaiului. Climatizarea spațiului se îmbunătățea, calitatea aerului creștea, consumul de energie ca și cheltuielile de mentenanță erau minore.

Chiar și la cină, Ludger întindea planurile și îi explica Paulei la ce distanță sub tencuială vor fi amplasate conductele, din ce material vor fi produse, în ce clădiri metoda fusese deja folosită cu succes. Cuvântul *temperare* suna aproape cu venerație în gura lui și nici o singură dată planificarea nunții lor nu i-a stârnit același entuziasm.

Ludger a respins o cununie religioasă, iar Paula s-a supus. A obține armonie prin încuviințare i se părea lucrul corect. Din partea ei au și venit majoritatea invitațiilor la nuntă. Ludger îi invitase pe frații Brinkmann cu soțiile și echipa care fusese la ei deja în timpul mutării. Dintre rudele lui n-a venit nimeni. Contactele lui se limitau la colegi, la beneficiari și la meseriași.

Planificarea meniului, inclusiv alegerea băuturilor, o preluase Paula, la fel ca și alcătuirea invitațiilor și decorarea locuinței. Numai în legătură cu muzica a vrut Ludger să aibă un cuvânt de spus.

Au stat o jumătate de noapte împreună să aleagă. Ludger căuta printre discurile vinil cu muzică jazz bucățile cele mai bune, fumând în acest timp, uneori fredonând încet; iar când Paula a început, după al doilea

pahar cu vin, să danseze spontan, a stat liniștit, privind-o. O făcea cu jena tipică pe care Paula i-o cunoștea între timp deja.

Cu capul plecat și umerii ridicați, cu sticla de bere la gură, ședea și se uita. Privirea lui o urmărea.

Când Paula s-a lăsat să cadă în poala lui, a pus berea deoparte, și-a încolăcit brațele în jurul taliei ei și a sărutat-o. Imediat după aceea a împins-o și s-a ridicat. Corpul lui s-a încordat, privirea lui a făcut înconjurul camerei și, entuziast, a anunțat că și în această locuință temperarea era cea mai bună soluție.

Nici un om nu era așa cum ți-ai dori să fie.

Paula spera că timpul va umple golul dintre dorință și realitate.

*

Încă poartă cămașa de noapte când iese după micul dejun pe balcon și privește în grădină. Este a cincea locuință a Paulei în acest oraș; în fine, se simte confortabil.

Brândușe și ghiocei înfloresc în grădina folosită în comun, care este mărginită de ziduri înalte din piatră de parcelele învecinate. Sub Paula și Leni locuiește o familie cu doi copii mai mici, iar la hochparter, o pereche mai în etate. În general, se conviețuiește pașnic. Numai grădina duce câteodată la discuții în contradictoriu. Dorința de ordine a cuplului mai în vârstă se bate cap în cap cu plantările spontane, făcute haotic și rareori încununată de succes, ale familiei de la etajul din mijloc. Însă, în linii mari, oamenii se respectă, iar o dată pe an se organizează o petrecere estivală.

Paula merge încet de la un capăt la celălalt al balconului, care se întinde pe lungimea a trei camere, fiecare având acces spre el. Ploaia se potolește treptat, dar de la Wenzel încă nici un răspuns. Poate este la atelier și lucrează, poate n-a citit mesajul încă, poate este în drum spre ea. Paula nu se îndoiește că va veni.

Își trece mâna peste parapetul de lemn al balconului, își conștientizează mișcarea brațelor, a mâinilor, apoi respirația și faptul că trebuie să se sforțeze ca să-și simtă trupul. El nu o inoportunează prin dureri, imobilitate sau o oboseală exagerată. Deja de mult a încetat Paula să considere lucrurile de la sine înțelese ca fiind înțelese de la sine.

În timpul căsătoriei cu Ludger, privirea ei fusese orientată spre un viitor neclar, după moartea Johannei, spre un trecut mult prea clar. În prezent aude soneria și aleargă la ușă.

Wenzel a adus flori furate. Le găsește în drumul lui prin Rosental¹, iar ulterior sunt împărțite în vase minuscule prin locuința Paulei.

Își tunsese scurt părul care i se blonzea tot mai tare. Wenzel este primul bărbat care nu încearcă s-o formeze. Primul pe care-l preocupă uneori numai plăcerea ei. Primul pe care nu-l prezintă părinților.

Îl ia de mână și se duce cu el în dormitor.

În timp ce Wenzel o dezbracă încet, îi poruncește să se întindă pe burtă și-și trece vârfurile degetelor de la ceafă în jos până la coapsele ei, pe care i le depărtează, ea își amintește scurt de ceva ce ține închis în sine

1. Cunoscut parc vechi și pitoresc din Leipzig.

însăși. Și apoi îi povestește despre bărbații ei. Îi povestește cât de departe a mers, ce lucruri le-a permis, numai pentru a simți un alt fel de durere. O durere care domina jalea ce se dezlănțuia în ea ca un demon pus în libertate. În lacrimi povestește ce o făcea să-i fie rușine, ce îi plăcea, *deși* îi era rușine, și cum subjugarea ei o făcea să uite pentru câteva ore moartea copilului ei. Iar când Paula se oprește din povestit, el o sărută, urmărind cu buzele drumul trasat de vârfurile degetelor lui.

*

În dimineața căsătoriei i-a trezit un zgomot. Peste noapte, una dintre ferestre rămăsese deschisă. O pasăre intrase zburând. Bătea speriată din aripi, zburătăcind între lămpi și mobile. Se lovea în geamuri și cădea la pământ, își lua din nou avânt și iarăși rata ținta spre exterior.

Paula a sărit din pat. A deschis toate ferestrele. Inima ei gonea. De fiecare dată când se pocnea pasărea, ea tresărea. Ludger a ajutat-o. Au încercat împreună s-o alunge prin camera imensă, speriiind-o. Însă degeaba. Nu reușea să găsească drumul afară. Era încă devreme; zorile se revărsau într-o lumină rozulie. Pasărea zăcea pe jos și au decis să aștepte.

Înapoi în pat, Ludger s-a apropiat strâns de ea. Și-a pus brațul în jurul ei și și-a afundat capul în părul ei. Vârfurile degetelor lui îi mângâiau ușor burta. Când un fior a făcut-o să-i freamăte trupul, el s-a oprit din mișcare. Puțin după aceea, Ludger adormise din nou.

Paula asculta bătăile aripilor și țipetele scurte, ascuțite, ale păsării, în timp ce degetele ei se mișcau între

picioarele ei desfăcute. Se desprinsese cu grijă din îmbrățișarea lui. Ședea pe burtă și își afunda fața în pernă.

Mai târziu, sunetul ceasului deșteptător a făcut-o să sară-n sus. S-a ridicat imediat și s-a uitat prin încăperea. Pasărea dispăruse.

*

Din voiajul de nuntă, pe care l-au petrecut drumetind prin Munții Vosgi, Paula a revenit plăcut epuizată. De la Sainte-Odile o luaseră peste Col du Kreuzweg spre Kaysersberg și apoi în sud, către rezervația naturală, pe o vreme mereu schimbătoare și – după părerea Paulei – pe suișuri și coborâșuri care-ți puneau viața în pericol. Merseseră uneori ore-ntregi unul în spatele celuilalt, fără să scoată un cuvânt, căci potecile erau înguste și vorbitul consuma prea multă energie. Apoi, din nou unul lângă celălalt, își zugrăveau viitorul.

Porțiuni lungi de drum nu întâlneau nici țipenie de om. Făceau picnic pe stânci încălzite de soare, în ruine de cetăți medievale și în fortificații vechi din război.

De îndată ce se opreau într-un loc, Ludger scotea hărțile. Avea mai multe la scări diferite și îi arăta de fiecare dată Paulei exact unde se aflau. În timp ce mâncau pâine, brânză și mere, îi explica ruta de parcurs în orele următoare. Entuziasmul lui față de precizia hărților topografice, în care era trecută până și cea mai mică potecă, nu cunoștea limite.

În *fermes auberges* în care înnoptau, împărțeau cu alți drumetși camerele cu mai multe paturi. Numai în

prima și ultima noapte din călătoria de zece zile au tras la hoteluri, cu baie proprie și pat dublu confortabil, și numai în acele două nopți s-au culcat împreună. Ludger avea obiceiul ca după aceea să se încovrighe și să-și ascundă capul la pieptul Paulei. Așa adormea cel mai bine. Dacă Paula se dădea cu grijă deoparte, pentru că nu putea să doarmă în această poziție, se muta după ea. Chiar și când el dormea profund, se muta după ea imediat ce simțea că trupurile lor pierdeau contactul. Paula se ridica atunci de pe acea parte a patului, pentru a se întinde din nou pe partea cealaltă. Și totuși, îi plăcea această confirmare fizică a dragostei lui.

*

În prima ei zi de lucru după voiaj, Paula a fost salutată de colegi cu noul ei nume – Paula Krohn. Și când Marion, care lucra cu ea în secția beletristică, i-a strigat la sfârșitul acelei zile: „Paula, soțul tău este aici!“, s-a ridicat de pe scaun și a zâmbit.

A fost unul dintre acele momente pe care nu le-ar putea deprecia nici ulterior.

Ludger stătea în fața mesei cu noile apariții, în jeanși și cămașă de in, și îi făcea semn cu mâna. Nu-și putea explica de ce asta a făcut-o să se simtă mândră.

*

Vălul hormonilor s-a ridicat.

În multe seri, Paula era singură în locuință. Dacă deschidea ferestrele spre canal, pătrundea mirosul sălcii al apei murdare, dacă închidea ferestrele, se lăsa o liniște

înfricoșătoare. Propria ei voce răsuna în încăperea uriașă. Nu existau camere separate, doar un cub în mijloc, în care era baia.

În fiecare seară aștepta sosirea lui Ludger. Comanda pe care o primise legată de temperare îl solicita ca nici un alt proiect de până acum și adesea se întorcea târziu acasă. În orele de așteptare, Paula gătea sau citea, vorbea la telefon sau stătea la geam, fără a uita o clipă că toate aceste activități erau numai un mod de a-și umple timpul. Încordarea ei se încheia numai odată cu zgomotul cheii lui în ușă, iar Paula se întreba dacă de vină era într-adevăr numai locuința cu golul dinăuntru acesteia.

Tot mereu se rătăceau păsări în locuința lor. Nu toate găseau drumul spre exterior. Un porumbel cu o aripă ruptă zăcea într-o zi pe jos lângă masa pe care mâncau. O vrabie moartă zăcea în altă zi sub fereastra prin care intrase.

Așa că, de-atunci încolo, ferestrele au rămas închise.

*

În fiecare duminică, lua micul dejun la Café Telegraph.

Ludger citea *FAZ*¹ și *Neue Zürcher Zeitung*, Paula, *Der Spiegel* și *Die Zeit*.

Mergeau cu bicicletele de-a lungul râurilor Saale și Mulde, vizitau expoziții, se duceau la cinema și se certau la alegerea filmelor. Ludger prefera filme documentare, Paula, biografii de artiști. Ludger o critica afirmând că

1. *Frankfurter Allgemeine Zeitung*.

în realitate Paula n-ar fi suportat nici o zi din viața unui Georg Trakl¹, nici o săptămână din viața unei Camille Claudel². Ea îi reproșa că ia totul prea în serios, că nu are umor, că nu ia nimic ușor, iar el riposta că tocmai această superficialitate, această lipsă de griji duceau la distrugerea lumii.

Se ciorovăiau pe lucruri despre care nu crezuseră că te-ai putea certa vreodată. Când mergeau cu bicicleta, el o lua mai repede ca ea. Nu se uita în urmă după ea. Gonea cu bicicleta când stopul se schimba pe roșu și își continua drumul pe partea cealaltă a drumului, în timp ce Paula aștepta să se facă din nou verde. Și traseul îl stabilea el. Din oricare loc al orașului el cunoștea ruta cea mai bună spre oricare destinație. Orice obiecție a Paulei sfârșea în cele din urmă la vederea hărții pe care el o avea mereu asupra lui.

Uneori rămânea special în urmă ca s-o ia pe propriul drum. Știa cât îl supăra asta și știa că împăcarea avea uneori loc în pat.

Când Ludger era furios, nu-și reținea forța fizică. Sexul era mai liber ca de obicei. Astfel de nopți erau ceea ce-i dădea Paulei speranță. În alte nopți rămânea trează, se desprindea din îmbrățișarea lui și dusă era plăcerea ei.

*

Mutarea din loft a fost prima hotărâre pe care a impus-o Paula.

1. Poet austriac (1887–1914).

2. Sculptoriță franceză (1864–1943).